

— Да, истина е, чи ный теглихмы, и азъ и бѣдната ми майчица! Насъ ны често сполѣтяхъ голѣмы и прискърбны злощастія, но ный никога не ся отчаяхмы.

— И азъ не быхся отчаяль предъ никаквхъ работж, каза Германъ; но бѣдностѣта много бы мя смазала; защото азъ никога не ся лишихъ отъ нищо. Жена ми бѣше мя нарекла богатъ, и азъ съмъ еще богатъ, и ще съмъ всякога такъвъ до като работя на *цифликътъ*, а това ся надѣя чи ще бжде всякога; но всякій на този свѣтъ има своѣжтж тжж! Азъ теглихъ другояче!

— Да, вый загувихте женж си, и това е наистинж много скърбно!

— Не ли?

— Охъ! Азъ много плакахъ за неѣж, Германе, да, азъ ронихъ много сълзы за покойнжтж! Защото тя бѣше добра жена! Но, по добръ да прекъснемъ този разговоръ; защото инакъ азъ пакъ ще плача за неѣж, венчката ми скърбъ бы ся съживила пакъ този часъ.

— Истина е чи тя много тя обичаше, Марійке! Тя много ся грижеше за тебе и за майкж ти. Но що гледамъ? ты плачешъ?! Хайде, дщерко, хайде, чи менѣ не ми ся плаче, менѣ....

— При всичко това, и вый плачете, Германе, плачете и вый! Какъвъ срамъ за единъ мъжъ да плаче така за женж си? Не ся смущавайте,